

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH MỘT HAI BÊN Ý HỢP TÂM ĐẦU

Hư Trúc còn đang ngỡ ngẩn thì Cát Đại Bá hấp tấp đáp:

- ... Trúng vào huyết "Huyền Khu", "Khí Hải",... "Hư Không Trúc"

Hư Trúc cả mừng nói:

- Huynh đài đã biết được vị trí "Sinh tử phù" thì hay lắm.

Chiêu "Dương ca thiên điệu" vừa rồi đã khiến cho thần trí Cát Đại Bá tỉnh lại. Hư Trúc liền vận dụng chân khí thuần dương rồi dùng phép "Thiên Sơn lục dương chưởng" của Đông Mỗ đã truyền thụ cho võ vào ba huyết đạo "Huyền Khu", "Khí Hải" và "Hư Không Trúc". Chỉ chớp mắt "Sinh tử phù" lạnh như băng trong người Cát Đại Bá ^^ tiêu tan. Cát Đại Bá thoát cơn nguy khốn, đứng dậy múa may khoa chân mừng rỡ như người được của báu rồi đột nhiên y phục xuống đất dập đầu "binh binh" lạy Hư Trúc, nói:

- Thưa ân công! Tính mạng Cát Đại Bá này ân công đã ban cho. Từ đây về sau ân công có điều gì sai khiến, dù phải nhảy vào đồng lửa, Cát Đại Bá này cũng chẳng dám từ nan.

Hư Trúc bản tính khiêm cung, thấy Cát Đại Bá hành đại lễ, cũng vội vàng dập đầu "binh binh" lạy trả rồi nói:

- Tại hạ không dám nhận trọng lễ. Nếu huynh đài sụp lạy thì tại hạ cũng phải dập đầu. Cát Đại Bá lớn tiếng nói:

- Xin ân công đứng lên cho. Ân công làm như vậy khiến cho tiểu nhân phải tổn thọ.

Để biểu thị tấm lòng cảm kích, Cát Đại Bá dập đầu thêm mấy cái nữa, Hư Trúc cũng dập đầu đáp lễ.

Hai người còn đang sù sụp lạy lẫn nhau chưa ai chịu ai thối trước thì đột nhiên có mấy người la lên:

- Mau phá giải "Sinh tử phù".

Rồi đổ xô cả lại như ong vỡ tổ, vây lấy hai người.

Một lão già giơ tay ra nắm lấy Cát Đại Bá nói:

- Thôi đừng lạy lục nữa, để bọn ta còn xin ân công giải độc cứu mạng. Hư Trúc thấy Cát Đại Bá đứng dậy rồi, mới đứng thẳng người lên nghiêm chỉnh nói:

- Các vị đừng nóng nảy, hãy nghe tại hạ nói một lời.

Lập tức nhà đại sảnh yên lặng như tờ.

Hư Trúc nói:

- Muốn phá giải "Sinh tử phù" cần phải biết đích xác bộ vị mới được. Vậy các vị có biết không?

Mọi người lại náo loạn cả lên.

Người thì nói:

- Tại hạ có biết.

Kẻ lại nói luôn:

- Tại hạ bị trúng vào huyết "Uỷ Trung" và huyết "Nội Đình".

Lại có người nói:

- Người tại hạ đau đốn ngứa ngáy mỗi tháng một khác. Dường như "Sinh tử phù" chạy loạn khắp trong cơ thể không khác gì lúc luyện công bị chân khí nghịch hành. Đột nhiên có người lớn tiếng quát lên:

- Anh em không được ồn ào. Ai cũng la làng thì Hư Trúc Tử tiên sinh biết lối nào mà nghe.

Người la đó chính là Ô lão đại. Mọi người yên lặng trở lại.

Hư Trúc nói:

- Tại hạ tuy được Đồng Mỗ truyền thụ phép phá giải "Sinh tử phù" ... nhưng... cái đó...

Bảy tám người trong bọn không nhịn được lại reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Như vậy ngô bối có thể thoát chết.

Hư Trúc lại nói tiếp:

- Nhưng về việc nhận xét "Sinh tử phù" ở bộ vị nào thì tại hạ hãy còn nông cạn. Nếu vị nào không biết rõ thì chúng ta sẽ tìm kiếm dần dần. Đồng thời trong quý vị có mặt nơi đây, vị nào tinh thông về y thuật hợp tác cùng tại hạ nghiên cứu và nhất định phải chữa cho bằng được.

Quần hào lại reo âm lên:

Hồi lâu tiếng hoan hô dần dần nhỏ đi rồi dừng lại. Mai Kiếm đột nhiên cất tiếng lạnh như băng nói:

- Chủ nhân ta ưng thuận phá giải "Sinh tử phù" cho các người đó là tấm lòng từ bi quảng đại của người. Nhưng bọn mi lại dám cả gan lớn mật làm phản, khiến cho Đồng Mỗ phải ly cung xuống núi rồi quy tiên. Bọn người lại tiến đánh núi Phiêu Diểu, sát hại bao nhiêu chị em bộ Quân Thiên. Vậy món nợ đó các người tính sao?

Nàng vừa dứt lời, quần hào ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng sợ hãi vô cùng. Họ nghĩ rằng lời Mai Kiếm vừa nói là đúng sự thực, mà Hư Trúc lại là truyền nhân của Đồng Mỗ thì dĩ nhiên y không thể bỏ qua những tội lỗi tà đình mà họ đã phạm vào. Có người muốn khấn cầu, nhưng nghĩ lại tội làm cho Đồng Mỗ phải ly cung mà chết và tội phản loạn kéo dài đến đánh cung Linh Thứu đều cực kỳ thâm trọng! Đâu có thể nói mấy câu năn nỉ mà xong được? Nên chẳng ai dám lên tiếng.

Ô lão đại nói:

- Lời cô nương thống thách thật là chí lý. Ngô bối đã phạm tội ngập đầu, đành cam chịu để Hư Trúc Tử tiên sinh trách phạt, tha hay giết đều tùy nơi tiên sinh định đoạt. Quân hào nghe Ô lão đại nói, lại nhao nhao theo hùa:

- Phải lắm! Chúng ta đã làm nên tội nghiệt, Hư Trúc Tử tiên sinh muốn trách phạt thế nào cũng xin cam chịu.

Có nhiều người thấy "Sinh tử phù" đòi mạng một cách cực kỳ đau khổ, liền quỳ gối xuống lạy Hư Trúc như tế sao.

Nguyên Ô lão đại đã biết rõ tính nết Hư Trúc là người trung hậu thành thực chứ không nham hiểm độc ác như Đồng Mỗ, nếu chính y ra tay trừng phạt thì còn nhẹ hơn bọn Mai, Lan, Cúc, Trúc tứ kiếm nhiều. Vì thế mà lão quay ra năn nỉ Hư Trúc.

Hư Trúc lại chẳng có chủ ý gì quay sang hỏi Mai Kiếm:

- Mai Kiếm tử tử! Việc này nhờ tử tử giúp ý kiến nên giải quyết thế nào?

Mai Kiếm đáp:

- Bọn này đều không phải thiện nhân. Chúng đã sát hại bao nhiêu chị em Quân Thiên. Vậy chủ nhân bắt chúng phải đền mạng mới được.

Động chúa động Ngọc Tiêu là một lão già bảy mươi tuổi nhìn Mai Kiếm xá dài nói:

- Cô nương! Bọn tại hạ bị trúng "Sinh tử phù", thảm trạng khổ đau không biết đến đâu mà nói, nên khi được tin Đồng Mỗ lão nhân gia không ở trên núi thì rất đổi hoang mang lo sợ, đó cũng vì sự sống mà chúng tôi làm nên tội lỗi. Bây giờ hối hận thì đã không kịp nữa. Vậy xin cô nương mở lượng hải hà nói giúp với Hư Trúc tiên sinh cho!

Mai Kiếm trầm ngâm đáp:

- Cái tội giết người, các ngươi phải tự chặt cánh tay mặt đi là trừng phạt nhẹ lắm rồi! Nàng vừa nói ra đã biết ngay như thế là mình ban lệnh không được hợp lý, liền quay lại hỏi Hư Trúc:

- Thưa chủ nhân! Nô tỳ tính vậy được chăng?

Hư Trúc cảm thấy phạt như vậy là nặng quá, nhưng lại không muốn trái ý Mai Kiếm, nên ngập ngừng đáp:

- Như thế... Như thế...

Hư Trúc chưa dứt lời thì có một người rẽ đám đông đi ra. Người này mặt đẹp như ngọc, phong tư tuấn nhã. Chính là Vương tử nước Đại Lý tên gọi Đoàn Dự. Tính chàng ưa can thiệp việc người, hay cùng người đàm luận thị phi. Chàng nhìn Hư Trúc chấp tay cười nói:

- Nhân huynh! Các vị đây lúc tiến đánh núi Phiêu Diểu, tiểu đệ đã không tán thành. Song nói khô cổ cũng chẳng ai nghe. Bây giờ họ gây nên đại họa, nhân huynh trừng trị trách phạt là đáng lắm. Nhưng tiểu đệ xin nhân huynh giao việc này cho tiểu đệ trách phạt liệt vị được chăng?

Hôm trước, quân hào uống máu ăn thề gây sự để đánh giết Đồng Mỗ, Đoàn Dự hết sức ngăn cản. Hư Trúc cũng biết. Y hiểu chàng là một vị công tử đầy lòng bác ái nghĩa

hiệp nên vẫn kính trọng chàng. Huống chi Hư Trúc đang lúng túng chưa biết cách xử trí ra sao, nghe chàng nói vậy liền chấp tay nói:

- Tại hạ kiến thức hẹp hòi, không quen xử sự. Nếu được Đoàn công tử vui lòng đứng ra liệu lý giùm cho thì tại hạ cảm kích vô cùng.

Quần hào lúc vừa nghe Đoàn Dự nói câu đầu kể tội họ đáng trách phạt thì trong lòng bất phục. Có người nóng nảy đã toan cất tiếng chửi mắng. Nhưng sau nghe Hư Trúc chấp thuận lời chàng, họ vội rụt lưỡi lại không dám nói ra nửa lời.

Đoàn Dự háng giọng rồi nói:

- Vậy là hay lắm! Các vị đây phạm lỗi lầm thật là thâm trọng mà cách trừng phạt của tại hạ cũng chẳng nhẹ nhàng. Hư Trúc Tử tiên sinh đã nhường cho tại hạ xử lý. Nếu các vị phản kháng thì tại e rằng Hư Trúc lão huynh không chịu phá giải "sinh tử phù" cho các vị nữa.

Chàng ngừng lời cười ha hả rồi đồng dục tuyên bố:

- Đệ nhất điều: các vị phải đến trước vong linh Đồng Mã kính cẩn dập đầu lạy tám lạy, nghiêm chỉnh mặc niệm, ăn năn tội lỗi. Lúc hành lễ ai mà ngấm ngấm ra điều mạo phạm Đồng Mã, tội trạng sẽ bị gia trọng một bậc.

Hư Trúc cả mừng khen:

- Phải lắm, phải lắm! Hình phạt trong điều thứ nhất thật hay, đáng phục... đáng phục... Quần hào chưa hiểu anh công tử đồ gàn này còn đưa ra những hình phạt cổ quái gì nữa, ai nấy đều xao xuyến trong lòng. Nhưng vừa nghe y tuyên bố phải cúi đầu lạy trước vong linh Đồng Mã thì nghĩ thầm:

- Tôn trọng người đã chết là thường tình, thì cúi đầu lạy trước linh vị có chi là lạ? Huống chi mình có thù ghét Đồng Mã lúc mình vừa lạy vừa lầm thầm mắng khê thì gã làm sao biết được?

Nghĩ vậy mọi người đồng thanh ưng thuận.

Đoàn Dự thấy mình tuyên bố điều thứ nhất mọi người đều hoan hỷ đồng ý thì tinh thần phấn chấn, đồng dục tuyên bố tiếp:

- Đệ nhị điều: Liệt vị phải cúi đầu hành lễ trước những vị tử tử bộ Quân Thiên đã bị tử nạn. Vị nào đã giết người phải phục lạy và mặc niệm sám hối. Lúc hành lễ phải bịt khăn trắng để tang. Ai không giết người thì chỉ xá dài hành lễ là đủ và sẽ được Hư Trúc Tử nhân huynh trị bệnh cho để khích lệ.

Quần hào lên núi Phiêu Diểu phần lớn là không giây vào vụ giết người thì ưng thuận ngay.

Bọn người đã hạ thủ tàn sát nghe đến truyện đội khăn tang dập đầu hành lễ so với hình phạt chấp tay của Mai Kiếm còn nhẹ gấp trăm lần, dĩ nhiên họ cũng không có điều gì phản đối.

Đoàn Dự lại tuyên bố:

- Đệ tam điều: Các vị phải vĩnh viễn thân phục Linh Thứu cung, không được sinh lòng phản trắc. Hư Trúc Tử tiên sinh đã ra lệnh thì ai nấy nhất nhất phải tuân theo. Chẳng những

phải cung kính Hư Trúc tiên sinh mà thôi, đối với bốn vị tỷ muội Mai, Lan, Cúc, Trúc cũng phải đem lòng kính nể, đối thù ra bạn, không được cử động gươm đao. Nếu vị nào không phục thì cứ việc tiến lên cùng Hư Trúc Tử tiên sinh tỷ đấu và ra chiêu để xem ai hơn ai kém rồi sẽ nói chuyện sau.

Quần hào nghe Đoàn Dự nói vậy đồng thanh đáp:

- Phải lắm! Phải lắm!

Có người lại nói:

- Công tử định phạt như vậy là nhẹ lắm rồi. Chẳng hiểu còn có điều chi dạy bảo nữa không?

Đoàn Dự vỗ tay đáp:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi!

Rồi chàng quay lại hỏi Hư Trúc:

- Nhân huynh! Tiểu đệ quy định ba điều như vậy đã được chưa?

Hư Trúc chấp tay đáp:

- Đa tạ! Đa tạ! Công tử xử sự như thế là hay lắm.

Hư Trúc lại quay sang Mai Kiếm với vẻ mặt ra chiêu băn khoăn hỏi:

- Tam điều Đoàn công tử nêu ra, tỷ tỷ có ý kiến gì không?

Mai Kiếm đáp:

- Thưa chủ nhân! Chủ nhân đã là chúa tể cung Linh Thứu thì bất luận chủ nhân bảo sao bọn nô tỳ đều phải vâng theo. Chủ nhân đã có độ lượng khoan hồng nhiều dung cho bọn phản loạn, thì bất tất phải băn khoăn làm chi.

Hư Trúc cười nói:

- Không dám! Việc này... tại hạ còn có điều muốn nói... chẳng biết có nên không?

Ô lão đại đỡ lời:

- Hết thầy ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo đều là thuộc hạ núi Phiêu Diểu. Giáo chủ có điều chi dạy bảo thì còn ai dám kháng cự. Nếu ba điều hình phạt mà Đoàn công tử đã định có chỗ khoan hồng quá đổi, giáo chủ muốn bổ sung thì bọn thuộc hạ cũng xin cam tâm bái lãnh.

Hư Trúc nói:

- Tại hạ còn ít tuổi kiến thức nông cạn, bất quá được Đông Mỗ chỉ điểm cho mấy môn võ công. Chúc giáo chủ gì đó thực ra... Xin các vị tiền bối nghĩ lại.

Nguyên Hư Trúc từ thuở nhỏ đến giờ vẫn bị người sai khiến làm kẻ môn hạ. Y không bao giờ tự mình quyết định được chủ ý và bây giờ đứng trước mặt mọi người y không khỏi lúng túng, nên nói ấp a ấp úng và giọng lười lại ra chiêu khiêm cung quá độ.

Mai, Lan, Cúc, Trúc nghĩ thầm trong bụng:

- Không hiểu sao chủ nhân mình đối với bọn nô tài kia mà lại dùng lời lẽ khách khí như vậy?

Ô lão đại lại lên tiếng:

- Giáo chủ đối với bọn thuộc hạ khiêm hoà như vậy thì dù anh em thuộc hạ có phải gan óc lầy đất cũng không đủ báo đền trong muôn một. Giáo chủ có mệnh lệnh gì xin cứ ban ra!

Hư Trúc nói:

- Phải, phải! Tại hạ nói lầm rồi xin các vị đừng cười... Tại hạ muốn nói đến hai việc. Việc thứ nhất hơi có vẻ tư tâm. Số là tại hạ... nguyên tại hạ xuất thân từ chùa Thiếu Lâm làm chức tiểu hoà thượng. Vậy xin từ đây sắp tới các vị có bôn tẩu giang hồ đừng làm khó dễ đệ tử phái Thiếu Lâm, bất luận là tăng hay tục. Đây là một việc cầu tình chứ không dám nói là một mệnh lệnh.

Ô lão đại lớn tiếng hô:

- Giáo chủ có lệnh: từ đây sắp tới, trên bước giang hồ anh em có gặp bất luận là đại sư, hoà thượng hay bạn bè tục gia thuộc phái Thiếu Lâm, nhất nhất phải cung kính, chớ có thất lễ mà mang tội.

Quần hào đồng thanh hô vang:

- Xin tuân mệnh!

Hư Trúc thấy mọi người ưng thuận, y có vẻ mạnh dạn hơn, chấp tay nói:

- Đa tạ, đa tạ! Tại hạ còn việc thứ hai là xin các vị thể lòng hiếu sinh của đức Thượng đế không nên giết người một cách bừa bãi. Hay hơn nữa là đừng giết cả các sinh vật dù là nhỏ mọn như con ong con kiến. Các vị lại không nên ăn những đồ huyết thực. Nhưng đó là một điều rất khó, vì chính tại hạ cũng đã ăn mặn mất rồi. Thế thì...các vị cố tránh việc giết người là đủ.

Ô lão đại lại tuyên bố:

- Giáo chủ có lệnh: Hết thầy anh em dưới trướng cung Linh Thứu từ nay không được giết càn người vô tội và không được sát sinh một cách bừa bãi. Kẻ nào bất tuân sẽ bị trừng trị.

Quần hào lại đồng thanh đáp:

- Xin tuân mệnh!

Hư Trúc cười nói:

- Ô tiên sinh! Mấy lời tuyên bố của tiên sinh thật là rõ ràng. Tại hạ thực không thể sánh bằng. Tiên sinh... trúng "sinh tử phù" ở chỗ nào, để tại hạ tẩy trừ đi cho.

Ô lão đại sở dĩ phải mạo hiểm đứng đầu việc mưu phản chẳng qua cũng chỉ vì cái "sinh tử phù" ở trong người. Bây giờ lão nghe Hư Trúc chịu phá giải "sinh tử phù" cho mình, từ nay sẽ trút được mối lo canh cánh bên lòng. Lão mừng rỡ khôn xiết và trong lòng cực kỳ cảm kích quý mọp ngay xuống để lạy tạ.

Hư Trúc cũng quý xuống hỏi:

- Ô tiên sinh, tiên sinh bị thương ở bụng vì trái tùng đã khỏi chưa?

Lúc này bốn chị em Mai Kiếm đã chuyển động cơ quan mở cả lớn ra để các phụ nữ chín bộ tiến vào đại sảnh.

Bỗng nghe thanh âm Phong Ba ác, Bao Bất Đồng lớn tiếng hô hoán rồi cùng Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn tiến vào đại sảnh.

Nguyên bọn này định đến đây tìm Đồng Mỗ để tử đấu, nhưng chạm trán phải quần nữ bát bộ đưa di thể Đồng Mỗ về đến bên ngoài Linh Thứu cung. Bao Bất Đồng thì ngôn ngữ lỗ mãng, còn Phong Ba ác bản tính hiếu chiến. Hai bên trước còn gây lộn rồi đi đến chỗ động thủ.

Chẳng mấy chốc Bao Bất Đồng cùng Phong Ba ác được Đặng Bách Xuyên và Công Dã Càn đến giúp. Bản lãnh bốn người này tuy rất mực cao cường, nhưng quả bất địch chúng, không thể chống nổi bọn phụ nữ đông người.

Bốn người vừa đánh vừa chạy, mình đều bị thương. Nếu cửa lớn chậm mở trong một khắc và Mai, Lan, Trúc, Cúc không lên tiếng ngăn trở thì bốn gã chẳng bị bắt cũng phải mất mạng với quần nữ chín bộ cung Linh Thứu.

Lúc này quần nữ trong chín bộ theo ý Hư Trúc mở tiệc Quân anh tại trong nhà đại sảnh.

Mộ Dung Phục thấy mình ở lại trợ trên liền dẫn bọn Đặng Bách Xuyên cáo từ xuống núi.

Kiểm Thân Trác Bất Phàm và Phù Dung Tiên Tử Thôi Lộc Hoa không lời từ biệt cũng bỏ đi luôn và chẳng biết đi về hướng nào.

Hư Trúc thấy bọn Mộ Dung Phục muốn đi thì cố tình giữ lại.

Mộ Dung Phục nói:

- Tại hạ đã đắc tội với núi Phiêu Diểu nên rất bẽ bàng. Nay đã được nhân huynh bỏ qua là cảm ơn thịnh tình lắm rồi, khi nào còn dám quấy quả.

Hư Trúc nói:

- Sao công tử lại nói vậy? Tại hạ xem hai vị công tử văn võ kiêm toàn, anh hùng xuất chúng. Tại hạ vô cùng ngưỡng mộ những muốn... nhờ hai vị chỉ giáo. Tại hạ... là kẻ vụng về... không biết nói thế nào cho vừa lòng công tử...

Bao Bất Đồng cùng quần nữ giao phong bị thương mấy chỗ vốn đã bực mình. Bây giờ nghe Hư Trúc áp úng lưu khách thì nghĩ ngay đến trong người y có bức chân dung Vương Ngọc Yến liền rửa thềm:

- Thằng trọc này khéo giả nhân giả nghĩa. Hắn đã là đệ tử nhà Phật mà còn sinh lòng ám muội đối với biểu muội của công tử ta. Hiển nhiên y là một gã dâm tăng không giữ quy luật thanh tu của nhà Phật. Gã nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu sư phụ lưu anh hùng chỉ là giả trá mà lưu mỹ nhân mới là thực sự. Sao không nói trắng ra là muốn lưu Vương cô nương ở lại núi Phiêu Diểu.

Hư Trúc ngạc nhiên hỏi lại:

- Tôn giá... bảo sao? Tại hạ muốn lưu mỹ nhân nào?

Bao Bất Đồng đáp:

- Tiểu hoà thượng đã có lòng ám muội. Chẳng lẽ nhà Mộ Dung ở Cô Tô đều là hạng si ngốc ư! Thế thì buồn cười thiệt!

Hư Trúc nói:

- Tại hạ thiệt không hiểu tiên sinh muốn nói gì? Và có điều chi buồn cười? Bao Bất Đồng tuy đã dấn thân vào nơi đầm rồng hang cọp, nhưng khí tức lên là gã chẳng coi sống chết vào đâu, liền lớn tiếng nói:

- Thằng trọc nhãi nhép kia! Mi đã làm hoà thượng chùa Thiếu Lâm, một môn phái vang danh trong thiên hạ sao còn đi quy đầu tà phái, cấu kết với bọn yêu ma quỷ quái? Ta nhìn thấy ngươi lại điên tiết lên. Ngươi đã là một nhà sư mà bức bách mấy trăm phụ nữ lương gia đem về làm vợ, làm nhân tình, vẫn cho là chưa đủ mà còn để ý đến Vương cô nương nhà ta! Ta nói cho ngươi hay, Vương cô nương là người nhà Mộ Dung công tử, ngươi đừng dờ dờ trò con cóc ghẹ muốn ăn thịt ngỗng trời, phải dẹp lòng ước muốn đen tối đó đi!

Bao Bất Đồng càng mắng càng hăng, khoa chân múa tay trở vào mặt Hư Trúc, thóa mạ không tiếc lời.

Hư Trúc chẳng hiểu ra làm sao, áp ứng:

- Tại hạ... Tại hạ...

Bỗng hai tiếng "veo véo" rít lên! Ô lão đại một tay chống thanh "Lục ba hương lộ quý đầu đao" còn Cát Đại Bá sử ngọn "Đại thiết chùy" nặng hơn sáu mươi cân vung lên quát lớn, nhảy xổ lại tấn công Bao Bất Đồng.

Mộ Dung Phục biết rằng Hư Trúc đã nhận lời giải "sinh tử phù" cho bọn người này và đã được quân hào liều chết vì y, nếu để xảy cuộc hỗn chiến thì nguy hiểm vô cùng. Y vừa thấy Ô lão đại cùng Cát Đại Bá nhảy tới liền lạng người ra sử chiêu "Đầu chuyển tinh di" cho quý đầu đao chém trả lại Cát Đại Bá và cây thiết chùy vụt về phía Ô lão đại. Hai binh khí chạm nhau đánh "choảng" một tiếng toé lửa ra bốn phía.

Mộ Dung Phục lại xoay tay ra nắm lấy vай Bao Bất Đồng khẽ đẩy một cái lùi ra xa hơn trượng rồi quay lại nhìn Hư Trúc chấp tay nói:

- Xin lỗi giáo chủ! Tại hạ xin cáo từ.

Rồi lạng người đi một cái đã ra đến cửa nhà đại sảnh thì thấy cơ quan chuyển động và phiến đá lớn đã nổi lên cản đường.

Hư Trúc tuyệt không có ý gây thù với Mộ Dung Phục vội nói:

- Công tử đừng chạy nữa. Tại hạ... không có ý gì đâu.

Mộ Dung Phục nhíu cặp lông mày quay lại lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ tự phụ là thiên hạ vô địch muốn chỉ giáo cho tại hạ mấy chiêu?

Hư Trúc khoát tay lia lịa nói:

- Không... không dám...

Mộ Dung Phục hỏi:

- Tại hạ vô cớ đường đột đến đây. Các hạ nhất định muốn lưu lại chăng?

Hư Trúc lắc đầu đáp:

- Không phải... Hỡi ôi!

Mộ Dung Phục đứng gần cửa ngạo nghễ nhìn quần hào ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo, rồi lại nhìn đến Mai, Lan, Cúc, Trúc tứ kiếm và quần nữ chín bộ. Quần hào và quần nữ thấy khí thế y oai nghiêm, không ai dám tiến lại.

Mộ Dung Phục phát tay áo một cái rồi nói:

- Đi thôi.

Rồi ngang nhiên ra khỏi cửa lớn.

Ô lão đại cảm tức nói:

- Thưa giáo chủ! Nếu để gã sống ra khỏi núi Phiêu Diểu thì bọn ta còn làm người thế nào được? Xin giáo chủ hạ lệnh bắt chúng lại.

Hư Trúc lắc đầu nói:

- Thôi! Chuyện xong rồi ta nên bỏ qua! Tại hạ không hiểu vì lẽ gì y nổi cơn thịnh nộ. Hỡi ôi! Thật là khó hiểu!...

Vương Ngọc Yến theo bọn Đặng Bách Xuyên đi trước Mộ Dung Phục, thấy Đoàn Dự chưa ra khỏi toà đại sảnh thì quay lại nói:

- Đoàn công tử! Sau này sẽ có ngày tái hội.

Đoàn Dự giật mình. Trong lòng chua xót miễn cưỡng đáp:

- Vâng... Rồi ta gặp nhau...

Chàng đứng nhìn bóng Vương Ngọc Yến đi mỗi lúc một xa. Bên tai chàng còn văng vẳng câu nói của Bao Bất Động: "Vương cô nương là người nhà Mộ Dung công tử" thì chàng lại nát gan đứt ruột và tự coi mình như con cóc ghẹ đòi ăn thịt ngỗng trời. Bất giác chàng lẩm bẫm:

- Phải rồi! Lúc Mộ Dung công tử đứng trước cửa sảnh đường thân oai lẫm liệt, anh hùng khí khái xiết bao nhiêu! Y giơ tay một cái là phá ngay được chiêu thức của hai kẻ kình địch thì bản lãnh cao thâm biết là chừng nào! Sức mạnh không trói nổi con gà thì lọt vào mắt xanh của nàng thế nào được? Lúc này Vương cô nương nhìn biểu huynh nàng với con mắt đầy tình tứ vừa ngưỡng mộ vừa thương yêu. Đoàn Dự này quả nhiên chỉ là con cóc ghẹ mà thôi!

Trong nhà đại sảnh còn lại hai chàng thanh niên. Hư Trúc thì bị làn mây nghi ngờ bao phủ, ngói cúi đầu xuống như ngậy như dại. Còn Đoàn Dự lại đau xót nỗi biệt ly, nét mặt buồn rầu như kẻ mất hồn. Hai người băng khuâng nhìn nhau tựa hồ một đôi chàng ngọc. Hồi lâu, Hư Trúc buông một tiếng thở dài.

Đoàn Dự cũng thở dài theo rồi nói:

- Nhân huynh! Nhân huynh cùng tiểu đệ đồng bệnh tương lân. Mối tương tư chôn sâu tận đáy lòng biết lấy gì tiêu khiển?

Hư Trúc nghe nói bất giác mặt thẹn đỏ bừng. Y tưởng Đoàn Dự đã biết vị nữ lang trong mộng của mình, liền áp úng hỏi:

- Đoàn... công tử, sao Đoàn huynh lại biết?

Đoàn Dự đáp:

- Nhân huynh bất tất phải dè dặt. Ai không biết Tử Đô là người đẹp thì người đó không có mắt, ai không biết nàng đó đẹp thì không phải là người nữa. Lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có? Nhân huynh cùng tiểu đệ đều thuộc hạng chìm nổi phương trời, đã gặp nhau tất phải hiểu nhau.

Chàng nói xong lại buông tiếng thở dài.

Nguyên Đoàn Dự thấy trong bọc Hư Trúc có cát dấu bức chân dung Vương Ngọc Yến thì tưởng y cũng yêu nàng như mình.

Vừa rồi Mộ Dung Phục cùng Hư Trúc có chuyện xích mích, dĩ nhiên cũng chỉ vì Vương Ngọc Yến mà ra. Đoàn Dự nghĩ vậy lại nói:

- Nhân huynh võ công tuyệt đỉnh, nhưng về duyên phận tính tình không hợp thì bất luận dùng cách nào cũng không được.

Hư Trúc lẩm bẩm:

- Về duyên phận tính tình không hợp... duyên phận này tự nhiên mà gặp... chứ không phải cầu mà nên được... Phải rồi! Sau khi từ biệt, bóng người mù mịt bên trời góc bể biết đâu mà tìm?

Hư Trúc nói đây là về nữ lang trong mộng của mình, nhưng Đoàn Dự tưởng y nói về Vương Ngọc Yến.

Cả hai thanh niên này đều ngốc nghếch, không thông hiểu việc đời, thế mà mỗi lúc một trở nên ý hợp tâm đầu.

Quần nữ cung Linh Thứu đặt tiệc, Hư Trúc cùng Đoàn Dự dất tay nhau ngồi vào chiếu.

Các động chúa, đảo chúa đều là thuộc hạ cung Linh Thứu, dĩ nhiên không ai dám lên ngồi cùng bàn với Hư Trúc.

Hư Trúc không hiểu gì về việc tiếp khách. Y thấy ai đến bên cũng mặc chẳng niềm nở chào mời mà chỉ nhỏ to chuyện trò với Đoàn Dự.

Đoàn Dự trong lòng điên đảo vì Vương Ngọc Yến. Chàng khen nàng không tiếc miệng: Nào tính nét dịu dàng nhu thuận, nào tư dung siêu phàm thoát tục.

Hư Trúc cứ tưởng chàng khen "Mộng trung nữ lang" của mình mà không dám hỏi tại sao chàng lại biết nàng? Y cũng không dám hỏi đến lai lịch của nàng nữa. Trái tim y đập nhộn lên rồi lẩm bẩm:

- Mình đã tưởng Đồng Mỗ chết đi rồi thiên hạ không còn ai biết Mộng cô của mình ở nơi đâu. Thế mà còn Đoàn công tử đây nhận được thì ra đáng hoàng thiên có ý thương xót

loài người không để ai phải tuyệt vọng. Nhưng khốn nỗi Đoàn công tử lại đem lòng ái mộ tương tư nàng. Nếu mình tiết lộ ân tình dưới nhà hầm nước đá tất nhiên chàng nổi cơn thịnh nộ, bỏ bữa tiệc dở dang, rũ áo ra đi thì mình không biết bầu vú vào đâu để nghe ngóng tin nàng được.

Hư Trúc thấy Đoàn Dự trầm trồ khen ngợi cô nương đó thì cũng phụ họa vào với tấm lòng thành thực.

Hai người cùng nói chuyện về tình nhân của mình mà chẳng ai nói rõ tình nhân mình là ai, thành ra hai vị cô nương riêng biệt mà hai vị tình lang đều tưởng là chỉ có một.

Đoàn Dự nói:

- Nhân huynh! Theo thuyết của nhà Phật thì mọi việc đều lấy chữ "duyên" làm cứu cánh. Đạt Ma tổ sư đã nói: "Chúng sinh không biết mình là ai thì những sự đau khổ hay vui mừng đều do duyên kiếp mà ra". Thế thì ta có được việc gì vui vẻ hay buồn phiền chẳng qua là duyên nợ kiếp trước nên kiếp này được hưởng thụ hay phải đền bồi. Duyên phận hết rồi lại trở thành không, chả có chi là đáng vui mừng hay đáng tủi.

Hư Trúc nói:

- Phải rồi! Những chuyện đắc thất của con người là tùy ở duyên phận. Dù đắc dù thất cũng không thay đổi lòng dạ. Nguyên lý của Phật gia là ở chỗ đó.

Ta nên biết rằng môn Phật học tại nước Đại Lý hưng thịnh vô cùng. Đoàn Dự từ thừa nhỏ tụng kinh niệm Phật, nên chàng đã được thấm nhuần rất nhiều Phật học.

Hư Trúc cùng Đoàn Dự hai người nói chuyện với nhau về lý thuyết nhà Phật rất là tương đắc. Bên này dẫn chứng một câu trong kinh Kim Cương thì bên kia lại nêu ra một đoạn kinh Pháp Hoa rồi cùng nhau than thở cho khuây khoả nỗi tương tư.

Bốn nàng Mai, Lan, Cúc, Trúc luân lưu nhau rót rượu khuyến mời. Đoàn Dự uống một chén thì Hư Trúc cũng uống một chén.

Đôi bạn này vừa uống rượu vừa trò chuyện cho đến nửa đêm.

Bữa tiệc đã mãn. Quân hào no say đứng dậy cáo từ và do quân nữ cung Linh Thứu đưa vào các phòng ngủ. Hư Trúc cùng Đoàn Dự mười phần đã say đến tám chín, mà vẫn còn tiếp tục ngồi uống và nói chuyện.